

РЕШЕНИЕ

№ 13190

гр. София, 15.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 07.04.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **6775** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Де А. С. Ж. Ж. П.,гражданин на П.,Л., чрез адв.Ж., с посочен съдебен адрес: [населено място], ул. „Ц. А. I“ № 8,ет.1,ап.2,моб.тел:[ЕГН],e-mail&[електронна поща] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1413/11.05.2024г. на младши автоконтрольор К., отдел „Пътна полиция“,СДВР с която на жалбоподателят е приложена мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца“.

Твърди се,че правото на защита на лицето в производството е било ограничено,тъй като не владее нито писмено,нито говоримо български език, а не му е бил осигурен преводач. Успоредно с това твърди,че при проверката,осъществена от органите на пътна полиция не е отказвал проверка с дрегер,даже е дал проба но неясно защо това не е отразено по преписката. В този смисъл може да е налице повреда в дрегера,респ. невъзможност да се отчете проба, но не и отказ от съдействие. На следващо място се твърди,че той е бил транспортиран до ВМА и му е взета проба, но взимане на проба чрез изследване е способ приложим само след предварително извършен тест с техническо средство.

Ответната страна не изразява становище по жалбата.

Процесната жалба е подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и

чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

Ответната страна не е изразила становище по процесното оспорване.

По съществото на спора с оглед твърденията на страните и предмета на съдебна проверка,съдът съобрази и приема:

С процесно обжалваната Заповед, административния орган е установил, че мл.автоконтрольор С., отдел „Пътна полиция“ е съставил АУАН № GA 1287901/11.05.2024г. срещу жалбоподателя, затова, че е управлявал МПС „Я. ХФ“, рег. [рег.номер на МПС] при отказ да бъде проверен с техникеско средство.

Посоченият АУАН е част от преписката,като видно от същия на 11.05.2024, в [населено място] по [улица]в посока от [улица]към [улица] Де А. С. Ж. Ж. П. управлява собственият си автомобил като при проверка в района на бензиностанция „Е.“ отказва да му бъде извършена проба с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 за употреба на алкохол и с Д. тест 500-за употреба на наркотични вещества и техните аналози.

АУАН,както и процесното НП са оформени при отказ за подписването им. На жалбоподателя е издаден и талон за медицинско изследване № 264306 за изследване във ВМА за установяване концентрация на алкохол и наркотици, който талон жалбоподателя е отказал да подпише, което е удостоверено с подпис на Т. Б. – полицейски служител.

Успоредно с това обаче – жалбоподателят твърди,че е бил заведен и е дал кръвна проба във ВМА.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорената по делото заповед е издадена от младши автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" – СДВР/видно от Заповед № 513з-3321/10.04.2023г за преназначаване мл.инспектор К./, поради което е налице компетентност на административния орган за прилагане на процесната принудителна административна мерки.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Ноторно и без необходимост от излишни референции е възприятието, че част от мотивите на акта, могат да бъдат съпровождащи го, като част от административната преписка, когато са обективирани в друг, надлежен документ. В предходните пасажии съдът ясно изложи възприятието си за фактите по спора именно на база административната преписка и процесният акт, поради което не може да се приеме, че същият е немотивиран, постановен при липса на фактически и правни основания.

Успоредно с това – при постановяване на акта не са допуснати нарушения на процесуалните правила обуславящи отмяната му. Конкретно – налице е напълно изяснена фактическа обстановка, въз основа на която е приложена и дадената от органа правна квалификация. В този смисъл не е налице процесуална незаконосъобразност на акта и в частност – нарушение на чл.35 АПК.

Действително, факта, че едно лице не знае български език през призмата на чл.14 ал.2 АПК и фактите по делото налагат извода, че при съставяне процесната ПАМ е допуснато процесуално нарушение. Същото обаче не е съществено, нито предполага отмяна на акта, доколкото процесните мерки по чл.171 т.1 б. "б" от ЗДвП се издават незабавно с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. В този смисъл водещият императив осигуряване безопасността на движението обоснова постановяване ПАМ в хипотеза като процесната, като нейната законосъобразност следва да се прецени на база на резултатите от проведените изследвания.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, което се установява чрез медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, както и чрез медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест. Изречение второ на посочената разпоредба предвижда, че ПАМ при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

По силата на чл.174 ал.4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно Чл. За. ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото

средство или теста;3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

Аналогична е постановката на чл.5 от Наредбата досежно установяване употребата на наркотици.

В този смисъл и противно на твърдението на жалбоподателя действителните показания се определят на база медицинските изследвания като за валидността им и съставомерността на отчетеният чрез тях резултат не е необходимо да е взета преди това проба с техническо средство- дрегер или тест.

Резултатите от пробата са надлежно оформени и протоколирани,като видно от същите се доказва етилов алкохол в количество 2,4промила.

В този смисъл установените с медицинското изследване стойности от съдът приема за несъмнени,същите надхвърлят нормативният стандарт от 0,5 промила и обуславят приложението на процесната мярка,респ. заповедта е в съответствие с материалния закон.

В заключение, процесната Заповед е постановена и в съответствие с целта на закона и се явява единствено възможно следствие от установените факти. В този смисъл същата е постановена в рамките на обвързана компетентност от страна на органа и не разкрива превратно упражняване на власт.

Поради това жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изложеното и на основание предл.последно от АПК,Административен съд София-град, трето отделение, 74 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Де А. С. Ж. Ж. П.,гражданин на П., Л. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1413/11.05.2024г. на младши автоконтрольор К., отдел „Пътна полиция“,СДВР.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: